

25 DE POVEȘTI cu animăluțe simpatice

Texte de: Alexandra Weinig
Sophie Cottin • Dominique Petit
Madeleine Mansiet • Calouan • Alain Jost
Françoise Le Gloahec • Carine Lahousse-Vekemans
Élodie Agin • Béatrice Hubin • Laurence Mocquet
Mireille Saver • Marie-France Gay Pourrat
Virginie Niesen • Corinne Machon • Isabelle Ballespi
Évelyne Blandin • Rachel Lupano • Élisabeth Coudol
Dominique Petit Jarny • Fabienne Nuytens

Ilustrații de Lali Villanova
și Aurora Lago

Cuprins

Elefăntelul care voia să fie sirena.....	4
Felicia, cea mai mare vedetă	9
Tata și mama ies în oraș.....	14
Puicuța	18
Carlota cea micuță, regina măseluță ..	22
Maricica șoricica.....	25
Marmolina nu poate să fluiere.....	29
Timpuri grele pentru domnul Jo	31
Suzi dansatoarea	35
Căsuța lui Tralala	38
Matei, eroul neasemuit	42
Carlota nu mai poate dormi	47
Gri-Șoricel, un motănel	50

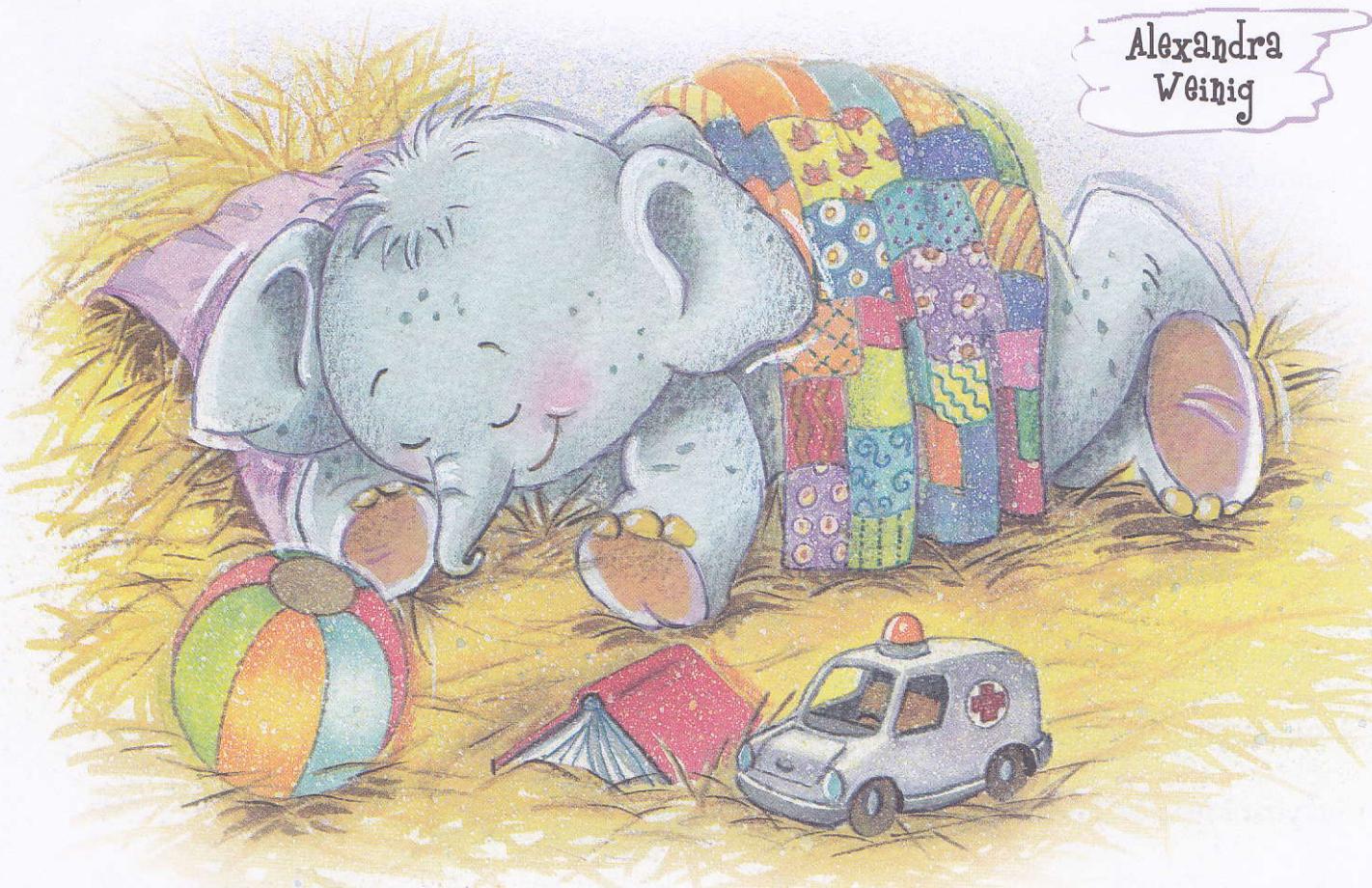

Puica, nevăstuica, se întoarce la școală ..	53
Firul lui Ochișor	57
Marta cea distrată.....	63
Rozalia cea zurlie	66
Un zebu tigrat.....	69
Cămila neascultătoare	73
Insula maimuțelor	76
Primul plonjon pentru Simon	81
Ce frumoasă ești, Suzi!	86
Așchiuță, nu fi trist!	89
Buzunar de dormit	92
Elefăntelul Relu.....	95

Elefăntelul care voia să fie Sireñă

Alexandra
Weinig

De cum se trezea dimineața, elefăntelul începea să plângă și-și spunea: „Of! Ce mult aş vrea să fiu sirenă!” Și aşa o ținea toată ziua.

Într-o seară, când era cât pe ce să adoarmă, un spiriduș îi auzi văicările. I se făcu milă de el și hotărî să-l prefacă în sirenă, ca să-i îndeplinească dorința. Auzind vestea, elefăntelul sări în sus de bucurie. Spiridușul încercă să-l prevină că noua înfățișare i-ar putea aduce neplăceri și schimbări nedorite în viață, dar elefăntelul nu voi să audă de nimic. Îl grăbi pe spiriduș să-l preschimbe în sirenă. Zis și făcut. Abracadabra-abracadabra!, după care spiridușul se făcu nevăzut.

A doua zi de dimineată, elefăntelul se trezi și merse să se oglindească în apa lacului, ca în fiecare zi. Închipuiți-vă bucuria lui când văzu că se transformase într-o sirenă! Încântat peste poate, se apucă să cânte de-ți spărgea urechile:

– Sunt o sirenă-elefăntel! Sunt cea mai frumoasă! Veniți să mă vedeți și să mă admirați!

Toți elefanții se adună să-l privească și nu se putură abține să nu izbucnească în hohote de râs.

Căci elefăntelul era tare caraghios cu labele lui mari din față proptite în pământ, în timp ce în locul labelor din spate avea o coadă lungă, verzuie, de pește.

Dar el nu observă nimic din toate astea și continuă să se alinte în apa lacului.

Prietenii veniră să-l cheme să se joace cu mingea. Dar elefăntelul își dădu seama că nu mai putea să meargă decât pe labele din față. Se uită trist după prietenii lui care pleau la joacă, lăsându-l singur. Încercă să se consoleze spunându-și că nu e nimic rău în asta, ba e chiar normal. Acum, pentru că era o mică sirenă, trebuia să se poarte ca o sirenă, adică să înoate ori să cânte la harpă.

Așa că-și dădu drumul în apă... dar se duse la fund, căci el era elefăntel și nu știa să înoate. Toate sirenele din jur râseră de el și plecară să se joace în altă parte. Elefăntul se simți iarăși părăsit. Ca să-și mai

aline supărarea, își spuse că-i rămâneau harpa și muzica. Luă deci o harpă să se acompanieze și încercă să cânte. Dar din gura lui de elefant singurul sunet care ieși fu un vuiet lung ca de trompetă. Cât despre harpă, nu apucă nici măcar să încerce să cânte la ea, căci o zdrobi sub greutatea labei din față. Mai mult, toți elefantii din turmă se supără pe el că le deranjase ora de somn.

face nimic. Se simțea singur, izolat și foarte, foarte nefericit. Ar fi dat orice ca spiridușul să-i poată reda vechea înfățișare și să se joace din nou cu prietenii lui.

A doua zi de dimineață, aşadar, când se trezi, era din nou elefăntel. Alergă repede să-și întâlnească prietenii și-și promise că niciodată n-o să-și mai dorească să fie altcineva decât el însuși.

Din ziua aceea, elefăntelul plângea în fiecare dimineață:

– Of! Cât aș vrea să fiu din nou elefăntel!

Spiridușul îl auzi și iar i se făcu milă de el. Veni din nou să-l vadă, și elefăntelul începu să plângă cu lacrimi fierbinți și-l rugă să-l transforme la loc. Ca sirenă, nu mai putea

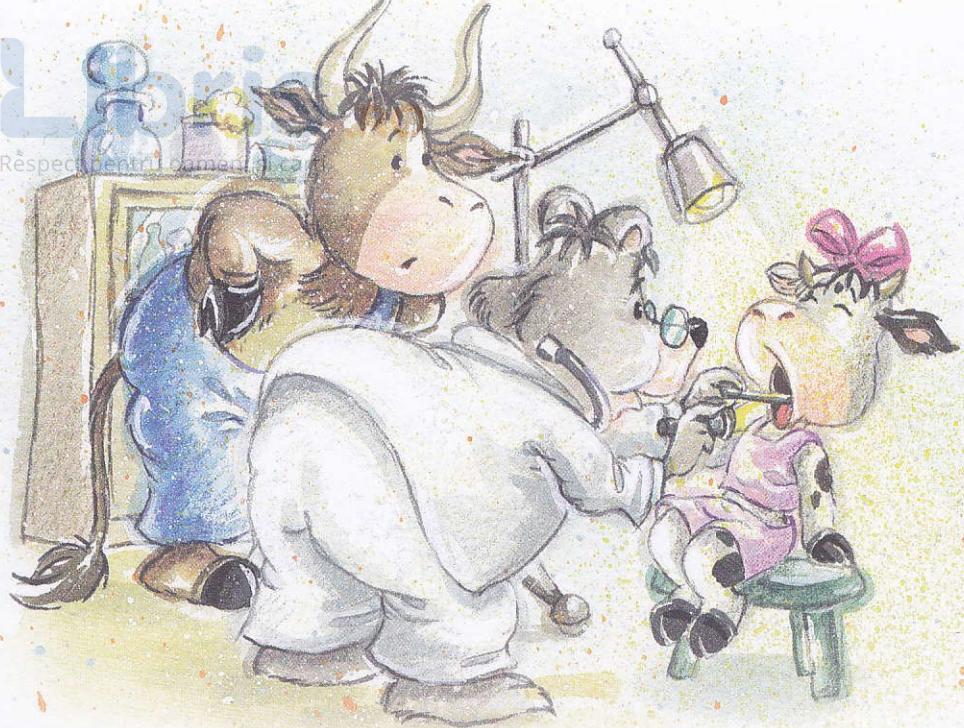
Felicia, cea mai mare vedetă

Felicia e cea mai frumoasă și mai fandosită dintre văcuțele din sat și e preferata mea.

E mereu pusă pe joacă și alergătură. Dar, de câteva zile, tata pare foarte îngrijorat, pentru că Felicia doarme cât e ziua de lungă.

– S-a îmbolnăvit, spune el. Trebuie să se odihnească. O să chem doctorul s-o consulte, iar noi o să o îngrijim.

Doctorul o examinează în gât, în urechi, o pune să tușească, o ascultă la inimă și, în fine, încearcă să facă să alerge pe câmpie. Dar Felicia refuză și se întoarce să se culce, căscând.

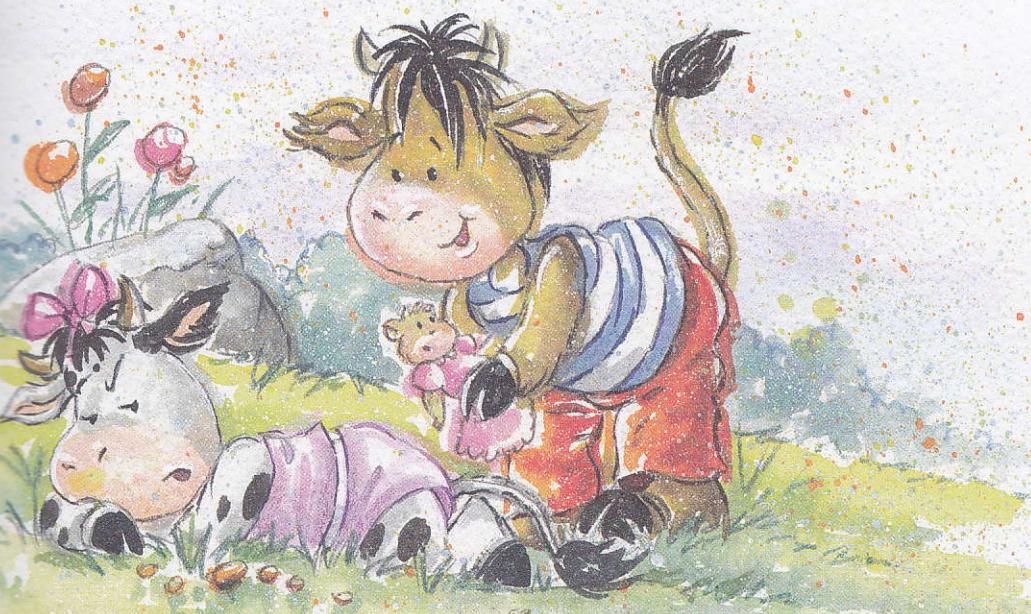
Doctorul se gândește o vreme și hotărăște:
– Felicia se plictisește!

Atunci, ca s-o distreze, tata i-o prezintă pe Piupiu, o coțofană simpatică și foarte vorbăreață. Dar Felicia nu scoate o vorbă. Dorind să rezolv problema, îi propun eu să ne jucăm cu păpușa.

- Uite cât e de frumoasă! Am o mulțime de rochițe pentru ea...
- Muuu! îmi răspunde văcuța disprețuitoare.
Se întoarce, închide ochii și adoarme la loc.
Așa deci! Bun, nicio problemă. De data asta sunt sigură că am găsit soluția: îi aduc trenulețul meu electric.
- MUUU! rage ea arțagoasă.
- Ești nesuferită, nu mă mai joc cu tine! N-ai decât să stai singură atunci!

La căderea serii, Pimpon ne conduce într-un lumeniș din pădure, unde e adunată mai multă lume.

Muzica răsună de să-ți spargă timpanele. Și ghiciți pe cine văd în mijlocul mulțimii, flecărind și glumind!

Tata se supără.

– A, nu! E prea de tot! Halal actriță! O s-o trimit la fermă!

– Nu, stai să vezi ce urmează! îl oprește Pimpon amuzat.

Dintr-odată, Felicia urcă pe scenă și ia microfonul:

– Bună seara tuturor! Vreți să cântați și să dansați cu mine? Haideți, toți împreună... 1, 2 și 1, 2, 3...

Și începe să cânte.

Dar nu apuc să mă întorc să plec, când Pimpon, motanul vecinului, vine și-mi șoptește la ureche:

– Felicia doarme tot timpul pentru că îi place la nebunie să danseze! O să-ți arăt în seara asta, afară. Adu-l și pe tatăl tău!

Incredibil... Rămânem muți de uimire! Ce frumoasă e – și are o voce nemaipomenită!

– Felicia e genială. O adevărată vedetă! Toți suntem nebuni după ea, recunoaște Pimpon.

– Dar de ce mie nu mi-a spus nimic? întreabă tata.

– Pentru că se teme că n-o să-i dați voie să cânte.

– Ba nu!... Mă rog, nu știu...

Oricum ar fi, Felicia nu trebuia să mintă. Va fi pedepsită, o s-o închid în stau.

Tata urmărește spectacolul. E mândru, și eu la fel. La sfârșit, când Felicia face o reverență, mulțimea aplaudă în picioare. Fericit, publicul îi oferă flori și iarba de rumegat. Tata aleargă s-o îmbrățișeze.

Până la urmă, Felicia nu e pedepsită, se alege doar cu o morală.

Din seara aceea, eu, ea și tata formăm o trupă.
În fiecare sămbătă seara dăm spectacol și
ne distrăm de milioane...

Și așa a devenit Felicia noastră cea mai mare vedetă.

